

Platón: Antropoloxía e política

-Ben. Xa vimos, segundo parece, tres calidades da cidade, e en canto á especie que resta para que a cidade alcance a excelencia cal podería ser? É evidente que a xustiza. (...)

Pois o que establecimos dende o principio que debía facerse en toda circunstancia, cando fundamos a cidade, segundo a miña opinión, é a xustiza ou unha especie desta. Pois establecimos, se recordas, e moitas veces xa o repetimos, que cada un debía de ocuparse dunha soa cousa de entre as que concirnen á cidade, precisamente daquela na que estivese mellor preparado por natureza.

- En efecto, dixémolo.

-E que a xustiza consiste en facer o que é propio dun, sen meterse nas cousas alleas, é algo que xa oímos a outros moitos e que nos dixemos repetidamente.

-En efecto, afirmámolo frecuentemente.

-Nese caso, amigo meu, a xustiza parece que consiste en facer cada un o seu. Sabes de onde o deduzo?

-Non, pero dimo ti.

-Ao meu parecer do que temos examinado, a moderación, a valentía e a sabedoría, o que resta por ver na cidade, é o que dá a todas aquelas calidades a capacidade de nacer e unha vez nadas, permítelles conservarse, mentres pemaneza nelas. E xa dixemos que se encontrabamos as tres, a xustiza sería a que restase.

-Por forza é así. -Non obstante, se fose preciso discernir cal destas calidades fará á nosa cidade mellor, resultaría difícil discriminar se consiste nunha coincidencia de opinión entre os gobernantes e os gobernados, ou se é a conservación da opinión consonte á lei que hai entre os militares acerca do que debe ser temible ou non, ou a intelixencia e a vixiancia entre os gobernantes; ou iso que fai mellor á cidade consiste, tanto no neno coma na muller, no escravo coma no home ceibe, e no artesán, no gobernante e no gobernado, en que cada un se ocupe do seu, sen atender ao alleo.

-Dende logo, sería difícil. Como non?

-Entón, segundo parece, en relación á excelencia da cidade, a capacidade de facer cada un o seu nela pode rivalizar coa súa sabedoría, coa súa moderación e a súa valentía. (...)

-Pois un home xusto non diferirá en nada da cidade xusta en canto á idea da xustiza mesma, senón que será semellante.

-Semellante, en efecto. -Porén, unha cidade parece xusta cando os tres tipos de naturezas que existen naquela fan cada un o seu; e pareceunos moderada, valente e sabia a causa dalgunhas outras afeccións e hábitos deses mesmos tipos de naturezas.

-É verdade. -Por conseguinte, querido amigo, estimaremos que quen teña eses mesmos tipos na súa alma, a causa das mesmas afeccións que aqueles, é ben merecedor de recibir os mesmos apelativos que a cidade.

Contexto histórico:
(ss. V y IV a. C.)

Guerras Médicas

Liga de Delos

Atenas

Democracia

Guerra Peloponeso → Treinta tiranos

Muerte de Sócrates

Política: construcción de modelo ideal de sociedad

Sicilia (biografía, esclavo...)

Contexto filosófico:
(ss. V y IV a. C.)

Antropológico

Polémica Sofistas /Sócrates

Periodo Ontológico

Periodo Cosmológico → Rechazo de Materialistas

Heráclito

Parménides

Anaxágoras

Pitágoras

M. Ideas

Dualismo

M. Sensible

Justicia

A cada cual lo que le corresponde

Virtudes
(Cualidades)
Sabiduría
Fortaleza
Moderación

Injusticia

Degeneraciones

Timocracia

Oligarquía

Democracia

Tiranía

Sociedad

Gobernantes
Guardianes
Artesanos

Sistema educativo

Individuo
(alma)

Racional
Vehemente
Concupiscible

Purificación

Transmigración

Mundo Ideas

Trascendencia

Influencia: Verdad objetiva Aristóteles, Cristianismo, racionalismo; Nietzsche: crítica cultura occidental

Realidade e coñecemento en Platón

Dialéctica socrática e relativismo dos sofistas

-Comprendo, pero non suficientemente. Paréceme que o que dis é unha empresa importante, porque efectivamente queres determinar que é máis clara a visión do ser e do intelixible, adquirida gracias ao coñecemento dialéctico que gracias ás que chamamos artes, para as cales as hipóteses son principios. Os que se dedican a elas vense forzados a contemplalas por medio do pensamento discursivo e non dos sentidos. Pero porque non avanza cara a un principio, ao examinalas, senón a partir de supostos, parecerache que non posúen coñecemento acerca delas, aínda que sexan intelixibles xunto cun principio. Paréceme que chamas pensamento discursivo ao estado mental dos xeómetras e similares e non intelixencia, como se o pensamento discursivo estivese entre a opinión e a intelixencia.

-Comprendiches perfectamente. Aplica a esas catro seccións catro afeccións que se xeran na alma: intelixencia, á máis elevada; pensamento discursivo, á segunda; á terceira, a creencia; e á última, a conxectura; ordénaas segundo unha proporción, pensando que canto máis participen da verdade, tanto máis participan da claridade.

-Comprendo e estou de acordo en ordenalas como dis.

Contexto histórico:
(ss. V y IV a. C.)

Guerras Médicas

Liga de Delos

Atenas

Democracia

Guerra Peloponeso → Treinta tiranos

Muerte de Sócrates

Política: construcción de modelo ideal de sociedad

Sicilia (biografía, esclavo...)

Antropológico

Polémica Sofistas /Sócrates

Contexto filosófico:
(ss. V y IV a. C.)

Periodo Ontológico

Periodo Cosmológico → Rechazo de Materialistas

Heráclito
Parménides
Anaxágoras
Pitágoras

Dualismo
M. Ideas
M. Sensible

Epistemología

Graos de coñecemento

<u>Sofistas</u>	<u>Sócrates</u>
Relativismo	Intelectualismo moral
Subjetivismo	Determinismo moral
Escepticismo	Conceptos
Indiferentismo moral	Inducción
Positivismo jurídico	Mayéutica
Convencionalismo	
Retórica	

Sentido ascendente: síntesis
Sentido descendente: análisis

Jerarquía Ideas

Idea de las Ideas, Ser, Bien

Episteme

Dialéctica

Pensamiento racional intuitivo

Ideas

Inteligencia (nous)

Reminiscencia

Matemáticas

Pensamiento racional discursivo

Nos, Fig.

Pensamiento (dianoia)

Hipótesis, sensible

Doxa

Feo o Creencia (pistis)

Física

Naturaleza

sentidos

Conjetura (eikasía)

Mitología

Mitos

Imaginación

Influencia: Verdad objetiva Aristóteles, Cristianismo, racionalismo; Nietzsche: crítica cultura occidental

Sistema educativo